

Olulised vead, mida omanikud koera treenimisel teevad

Pikaaegse kogemusega koeratreener Kei Kvarnstrom tutvustab levinumaid vigu, mida koeraomanikud loomaga suheldes ja teda treenides teevad, ning annab nõu, kuidas suhet neljajalgse lemmikuga parandada.

Koerad on emotsionaalsed olendid ning neid mõjutab kõik, mis ümberringi toimub. Kui koer on harjunud kodus televiisori ees käsu «istu!» peale korralikult käppa andma, võib ta segavate tegurite toimel n-ö pea kaotada ning heast sooritusest ei tule midagi välja. Näiteks koer, kellele meeldivad lapsed, võib kaotada soovi kuuletuda kohe, kui laste lähedusse satub.

Selleks, et koer oleks kuulekas isegi häirivas situatsioonis, soovib treener Kei Kvarnstrom sooritada kuulekusülesandeid erinevates paikades, näiteks rahvarohketel mänguväljakutel, ostukeskustes jne.

Isegi eeskujulik kuuletuja võib teha vigu

Kui oled oma koerast treeninud meisterkuuletuja, tasub siiski üllatusteks valmis olla. Kvarnstrom toob näite olukorrast, kus koeraomanik mõtleb, et kõik on hästi, aga ühel hetkel võib koer tahta kuulekusülesannet teisiti teha. «Näiteks pakub ta juurde mingi nüansi või detaili, sest tema mõtles, et seda harjutust võiks nii teha. Sina mõtled, et miks viis aastat tööd ja nüüd siis niimoodi.»

Sellist asja, et koer on välja õpetatud ja üllatusi ei tule, ei ole olemas. «Koer ongi välja õpetatud aga pakub sulle väljakutseid. See on täiesti normaalne. Koerad on emotsionaalsed eluorganismid,» selgitab Kvarnstrom koerte hingeelu.

Karistamine võib suhte loomaga rikkuda

Paljud koeraomanikud tulevad treeneri juurde ja räägivad, kuidas nad on koera pahateo eest karistanud ja loom on sellest justkui aru saanud. Tegelikult on aga peremehe ja koera vahel tekkinud hoopis valesstimõistmine.

Kvarnstrom toob näitena välja olukorra, kus omanik tuli koju, leidis eest äranäritud kingad ning karistab koera teo eest. Möödub nädal, peremees tuleb koju ning kordub sama. Peremehele tundub, et koer karistuse järgselt oma teost aru saanud – ta on alandlik ja julgeb alles mitme tunni pärast nurgast välja tulla.

«Aga koera peas nägi olukord välja umbes nii: oli üksildane tunne, kingadel on omaniku lõhn, võtan need kaissu ja natuke nätsutan ka. Tuleb omanik koju, rõõmustasin ja omanik äkki röögib,» kirjeldab Kvarnstrom olukorda. «Koer ei saa aru, et temaga riieldakse närimise eest. Tema näeb, et kord on koju tulev peremees rõõmus, kord aga riidleb.»

Mis juhtub, on see, et koer hakkab jälgima, kuidas omanik sisse astub. Ta ei lähe kohe siiralt tervitama, vaid võtab mõttepausi. «Koerad näevad nagu selgeltnägijad ning nad saavad aru,

kui peremehel on plaan riidlema hakata. Kui koer näeb, et täna saab ta jälle riielda, teeb ta ennast väikeseks ja omanikul jääbki mulje, et koer võtab süü omaks.»

Koer vajab õnnelikku ja siirast peremeest

On selge, et iga päev ei suuda omanik olla heas tujus, ehkki koer seda tahaks. «Koera treenides tuleb õppida kloun olema,» soovitab Kvarnstrom. Kui koer midagi hästi teeb, tuleb peremehel välja näidata, et tal on oma lemmiku saavutuse üle siiralt hea meel.

Inimestel, kes ei suuda koera treenides olla nii emotsionaalsed, nagu loom seda ootaks, soovitab treener kasutada klikkerit. «Klikker on koerale signaal, et seda, mida sa tegid, tegid väga hästi. Kui koer teeb midagi hästi, tuleb koheselt reageerida. Emotsioon peab olema äge ning kohe peab järgnema maius. On inimesi, kes ei suuda nii kiiresti reageerida. Ühel päeval on kõik hästi ning kiitus on energiline, aga kui mõnel teisel päeval teeb koer veelgi paremini ja siis ütled ilma erilise emotsioonita «hästi», sest sinul pole olnud nii hea päev, aga koer, kes tegi enda meelest väga hästi, mõtleb, et mis mõttes.»

Klikk käib kogu aeg ühtemoodi, olenemata sellest, milline on peremehe meeleolu. Klikkeri heli on preemia hea soorituse eest ja sellele järgneb kohe maius. Klikkeri heli ei sõltu sellest, kas peremehel pea valutab. Koer saab ikka kinnituse, et ta on olnud väga tubli.